

менти; по единъ септетъ и октетъ за струнни и духови инструменти; кантати: за смъртта на Иозефъ II, „Славниятъ погледъ“ и „Морски покой и щастливо пжтуване“; арии: „Ахъ Перфидо“ и „Аделаида“ — за сопранъ съ оркестъръ; операта „Фиделио“; ораторията „Христосъ на Маслиновата гора“; Tremate empy — за сопранъ теноръ, басъ и оркестъръ; „Елегична пѣсень“ за 4 гласа и струненъ оркестъръ; „Съюзна пѣсень“ — за 2 соло гласа, хоръ и дървени инструменти; 66 пѣсни за единъ гласъ, съ пиано; 7 тетради английски, шотландски и др., пѣсни съ пиано, цигулка и чело; „Пѣсента на монаситъ“ — за 3 гласенъ хоръ, и 18 канона за пѣние.

Бешъ, Ото — Besch, Otto — компонистъ, род. 14 февр. 1885 въ Нойхаузенъ при Кьонигсбергъ; училъ тамъ при О. Фибахъ и Хумпердинкъ въ Берлинъ; живѣе въ Кьонигсбергъ като свободенъ художникъ. Творения: Увертюра „Е. Т. А. Хофманъ“, струненъ квартетъ, клавирио, Сюита за струненъ квартетъ, една клавирна соната, опера „Нинета“ (едноактна), музика къмъ една драма; „Адвентна кантата“ за соли, хоръ, оркестъръ и органъ.

Би — Bi — името на седмата сричка, която е била вмъкната въ Гвидо Арцевитъ срички, вѣроятно отъ Erycius Puteanus.

Бианка, ит. Bianca, фр. blanche — дословно — бѣла; така наричатъ италиянцитъ половината, половинтактова, двечетвъртна нота.

Бианки, Валентина — Biancchi Valentine — прочута пѣвица, род. 1839 въ Вилно, умр. 28 февр. 1884 въ Кандау, ученица на Парижката консерватория, пѣла на сценитъ въ Германия, Русия и концертирала по цѣла Европа. Сопрановитъ ѝ гласъ се е отличавалъ съ необикновено голѣмия си обемъ — въ височини и низини.

Бианки, Франческо — Bianchi, Francesco — извънредно плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 1752 въ Кремона, умр. 27 ноемв. 1810 въ Лондонъ; училъ въ Венеция, цембалистъ въ италиянската опера въ Парижъ, после капелмайсторъ на Миланския „Домъ“, сжщевременно и хордиректоръ на „Скалата“, органистъ на „Св. Марко“ въ Венеция и, най-после, отива въ Лондонъ като

капелмайсторъ на кралския театъръ; компониралъ кржгло 70 опери и две оратории: „Ягаръ“ и „Иоасъ“.

Биберъ, Хайнрихъ Игнацъ Францъ фонъ — Biber, Heinrich Ignaz Franz von — прочутъ цигуларъ-виртуозъ и плодовитъ компонистъ, род. 12 авг. 1644 въ Вартенбургъ — Чехия, умр. 3 май 1704 въ Салцбургъ. Обиколилъ цѣла срѣдня Европа, съ изкустната си игра той е извиквалъ навсѣкжде удивление; композицитъ му сж: камерни и църковни сонати, партити, цигулкови сонати, църковна музика — оратории, реквиеми и др., които сж били сжщо много любими на времето си.

Бизе, Александеръ Цезаръ Жоржъ — Biset, Alexander César Georges — виденъ французски оперенъ компонистъ, род. 25 окт. 1838 въ Парижъ, умр. 3 юни 1875 въ Буживалъ, при Парижъ; първитъ уроци по музика получава отъ баща си — единъ заиятчия, голѣмъ любитель на музиката, която въ последнитъ си години практикува и за изкарване на прехраната. Показалъ отъ най-ранно детство забележителенъ музикаленъ даръ, едва 9 годишенъ, постъпва въ Парижката консерватория, дето — Цимерманъ (хармония), Халеви (композиция), Мармонтелъ (пиано) и Бенуа (органъ) — сж били негови учители. Първото му творение, което го направя известенъ на обществото, е оперетата „Докторъ Мираклъ“, писана за участие въ обявление отъ дирекцията на „Парижкитъ буфонисти“ конкурсъ и, заедно съ Лекокъ, взематъ награди. Голѣмата дарба и рѣдкото трудолюбие на Б. го водятъ къмъ нови и нови успѣхи. 1857 получава „Голѣмата римска награда“ и отива въ Италия. Покрай ревностнитъ си занятия съ музика, той усърдно се занимава съ изучаване на другитъ изкуства — живопись и скулптура, както и литература и история. Благодарение на това, той се връща въ Парижъ твърдъ зрѣлъ, както въ духа си, така и съ техническо овладяване на изразнитъ срѣдства. Още въ Италия той пише операта „Донъ Прокопио“ — на италиянски текстъ, и „Гуслата на емира“, една увертюра, и две части отъ симфония. Поставенъ въ материални трудности, следъ смъртта на майка си, Б. е трѣбвало да се занимава съ